

— Азъ и отъ други хора чухъ, че този юнакъ е нашиятъ Гавраилъ, — обади се другъ. — Дано той да е! . . .

Георги Бенковски бѣше наистина Гавраилъ Хлътовъ. Пре живѣлъ хиляди страдания и несгоди изъ Мала-Азия и Румѣния, калилъ се въ борба съ живота, промѣнилъ и името си даже, за да не го познаятъ, той не забравилъ думитѣ си предъ копривщенския каймакаминъ.

И тия думи бѣха самата истина. Той се върна въ България като голѣмецъ: като най-голѣмъ синъ на своето поробено отечество.

Свѣтлозаръ Димитровъ.

Ранениче.

Рано ставамъ, че ме буди
мащеха ми. Тя прокуди
мене — малкото кокиче —
бѣличкото ранениче.

Бѣсно виятъ бѣсни хали —
майчини сестри не спали,
скърцатъ, блъскатъ на вратата,
тамъ, дълбоко подъ земята.

Още сънно, съненичко,
недоляло и самичко,
грабвамъ тънката иглица —
щитъ надъ сирота главица.

Хлопвамъ порти — снѣгъ разгрѣщамъ,
вънка студъ — но не се връщамъ.
Долу мащеха проклета
пакъ на криво ще ме гледа.

А тукъ всички ме обичатъ,
съ чудни имена наричатъ:
ту звънче, ту ранениче,
ту предвестниче — кокиче.

С. Петкова.